

82. Rainer Maria Rilke: DAS TESTAMENT. Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1976. 45.

83. A „Tötliche” szó különleges írásmódjával Rilke azt jelezte, hogy a szó itt azt jelenti: *'das Todbringende'* (a halált hozó), nem (vagy nem csak) azt: *'das Toderleidende'* (a halált elszenvető).

84. Egy új, éppoly megdöbbentő, mint fájdalommas példa 1998-ból: QUEL QUE RESTA DI AUSCHWITZ (franciául: CE QUI RESTE D'AUSCHWITZ. Payot, Paris, 1999) című könyvében Giorgio Agamben a költők közül Rilkére hivatkozik a legtöbbször és a leghosszabban.

Babiczky Tibor

KYRIE

Nem tudlak megszólítani
csak nézlek hogy az őszre tél jön
pillézik a tejpör az égi mezőkön
fél négy van nincsenek szavak
olyan ez mint egy virradat
ahogy a tárgyakhoz közel hajol
s fölfuttatja kályhaezüstjét
az alvó halastavak fölé

MANÍR

Eltűntek már napjai a nyárnak
csupa mozdonyzokogás most a kert
ízék és illatok vissza-visszajárnak
de a kóstolásnak ideje letelt

öröklilára festi majd a szánkat
a túlrejt őszi szeder
ilyen íze van tehát a fulladásnak
és így foglak és így engedlek el

Pollágh Péter

A TISZTA ÉSZ

A tiszta ész fehér neonja alatt
tolják (ki-be) a láz pirosát.
„Egyetlen író... itt én vagyok”,
mondja a kis kocsin kinyúlva.
Mint először, úgy van hanyatt.

„Író nem törhet el... neonok alatt”
– zörög a gége, míg maszkot húz
a Hold: teste nehéz, alig lüktet.

Jönnek. Hat fül látszik.
Valami fátyol már be-beleng:
egyik maszk, akár a másik.
Tanácskoznak, mosakodnak.
„Három Nyulak...” – mondaná,
de lötyög a nyelv,
tolvajkulcs a zárban.

Priznicből kifejtik: bőre alá
kesztyűs kézzel nyúlnak.
Gyógyíthatatlan kúszik fel
a higany – piros, mint a vér.
Ekkora hőtől
letörne a nyelv is –
de nincsen neki vége.

ÖT NEON

A házfalra öt kockát
szögeztek;
és te: ablakodban állsz.
Krém van a kockákban,
a hold krémje talán.

Mióta követ e „hotel”
öt emelete,
ez az öt betű?
Kiből áll(t) ki,
és ki küldte rád?

Ablakban forró
tejszín a bőr:
a neon hűti,
és nincsen vége –
a hőcserének.
Ugye kockával test
helyet nem cserélhet?

Novák Éva

ARANYBABA, ÓLOMBABA

Sokféle anyagot vegyítettünk,
színes füstökbe meredtünk,
fortyogásokra füleltünk,
aranyesőt szedtünk,
aranyhalat úsztattunk,
aranymálinkót reptettünk,
reméltük, kitarásunk jutalmaként
egyszer a lágy arany bevon bennünket egészen,
kiléphetünk a fényre merészen, vakít majd,
távollétünk hosszúra nyúlt, akár az esti árnyék.
Valamelyik tegnapunkon vakmerő vihar
tört be minden ablakot és láttuk,
addig tapogatózó vakok, feltörhetetlen,
ólomszürke masszánk alá eltemetve a lényeg.

NYÁRI VERS

Augusztus vége van. A szavakban
rőt delej, akár a házfalakban,
beléjük ivódott az alkony bíbora.
A mozdulatlan égre festve léghajó.
Valahol messze gyűlöl valaki engem.
Augusztus vége van. És ott már hull a hó.